

בקבוק במים

מה שאני שולחת מן הבית
אני משליכה כמו מכתב בקבוק.
יצא מפה ויעמד
ויעמד מלפניכם,
ויעמד למעני כמו
מגן ורמח,
של גברים מנסים לעבר בים.
מה שביקשו עלי
מכתבים שיצאו מירי חתומים
אני לא אבקש בגלוי,
מחמת הבושה,
מירי בשר ודם,
כאלו אין לי צרף בחזק ידם
ולא במתנתם.
וימה שלא יצא מן הבית
אולי יבל במהירות כנבול מעש
ולא יהיה מי שישמר עליו
וישמר אותו,
ויקנה לו צרף ונפח חמרי לפחות כחרס הנשבר.
אני פה עומדת במצב נחות
שאין להקביר עליו מלים ותאורים,
וימה שיצא מפה כמו מכתב בתוף בקבוק,
יצא ויעבר במים,
יצא ויצלח מים,
מטלטל על גלים ונסחף בנחשולים,
ואולי תסדק וגוגיתו
וישקע בים.
בכל זאת בקבוק הנזרק למים
יש תקווה,
שתאחז בו כף יד ותראנו עין
ויאמר עליו פעם אדם בפליאה:
מצאתי בקבוק.

גל' 100 ; 1988

בוא יבוא

שנים נוקפות עלי בתרדמת חושים
ובהפח הדעת
ובגנבת הדעת,
עד שיפציע ראש זעיר
אדם כמו כדור חמה בשקיעתו.
בוא יבוא.
ברחבי המדבר
מאות קילומטרים לכאן ולכאן
אין שמץ דבר דומה לזה.
יש לי כח התאפקות בלתי נלאה
אני ישנה הרבה
אני מחכה הרבה
כשהוא יגיע הוא יראה.
לפעמים אני מתחפשת למתה.
כשאדם נוהג מנהג משנה
השכנים מותחים עליו בקרת
ומתלחשים מאחורי גבו.
בצפיה בלתי נלאית
אני נופחת כהרוגים האלה שיחיו,
רק מעטים אמנם העוז וחיו שעה קלה
לאחרים שוב לא הבאתי שום תועלת.
אני שותקת ואוטמת את אזני
לגערות השוק
וצוחתם האימה של הרוכלים,
רק לעתים אני צועקת מחמת הזעם.
מיד אני נוזפת בעצמי שפוף קרה
אכדן שליטה עצמית.
עלי להניח לזה,
עלי להבליג חרף וקנין.
עד שיפציע ראש אדם
פניני ורף,
כמותו עין לא ראתה.

תקות הבוקר

בחזרה לאוקהרסט.
שליש חמדת המקום ושני שלישי בדמינוני.
ריח טוב עלה משטיחי המלון
גם ערבה לי השנה.
ארוחת בוקר עשויה מביצים טריות ולחמניות,
ספלי קפה ומיץ טבעי.
רעננות בוקר כזאת לא תשוב
גם פעם בעשר שנים.
פנינו היו מועדות אל היער או החרש, כפי שתקרא לו
אל פתחי השלג,
המראה המפציע מצלע ההר.
פלג הרים פכפך בעמק בעקבותינו
רדוד וחמקמק, נחל ולא נחל.
מפל דק התנפל בכל כחו מן הפסגה.
ואיוו רוח טובה היתה עלינו באוקהרסט
כבר בראשית היום
וכמה תקוות טובות העירה בנו
צנת הבקר המיוחד.
לקחנו אתנו להדרך שקיות של לחם ותפוזים,
מאז שיצאנו לא חזרנו לשם.

משאלה פנימית יש לי
לחזור לאוקהרסט
לאויר הצח,
לתקות הבקר,
אל החדנה המחישה לפתע
זרם מהיר בעורקים.

אוקהרסט — עיירה קטנה בכניסה הדרומית לפארק הלאומי יוסמיטי בקליפורניה.
גל' 84-85 ; 1987

פרנסה

לעזאזל השיר, אני צריכה מאה ועשרים שקל חדש.
וזאת בעקבות מה ששמעתי ממך
ושמעתי אותך,
שמעתי אותך ואותך ואותך.
לשם מליצה
אומרים על הים שאיננו נח.
אני אל הים לא מגיעה
אני משתרכת על מדרכה
ולך אין מנוחה ולי אין רוחה
והמרצפות מעקמות
וזה רק המעט שיש לי לומר,
ובעצם אני שותקת שנים
ואינני אומרת שום דבר,
ועל כל התפארת ורקוע האור אני מותרת בקלות
כמעט שאינני זוכרת,
וזאת באמת בעיה מציקה
מבחינה מעשית ומבחינה אחרת.
וכל מה שאמרתי אינו יותר
מגניחה חטופה וכחכוך גרון
כי לעזאזל השיר וכל אשר בו,
אני צריכה מאה ועשרים שקל חדש
בחשבון אחרון.

עידו בריצ'מונד

על ספסל העץ בגן הוא אמר לי,
אני פוחד למות גם כשאני אהיה זקן
ואני לא יודע איך זה יהיה,
אני לא יודע איך זה יהיה
ואני אמרתי, זה לא יהיה נורא
זה יהיה מיתת נשיקה
ואתה לא תהיה לבד.
אני לא אשאיר אותך לבד.
ואחר־כך נשפכה הקוקה־קולה
והוא צחק וצחק וכמעט שנגחגח
וטפח לי על הגב וצחק וצחק
עד שהמיץ נחקע לו בגרון.
ועל המזח הוא התרוצץ
והצטלם עם אנזים,
ועל המזח הוא התרוצץ
וצחק וצחק
והמים היו אפרים מן השמים
וירקים מענפי בכות,
המים היו ירקים עד שהחשיכו
כאשר חשכו השמים.
והרבה מטוסים שרקו מעלינו
בטיסה נמוכה
כלם למערב
ועדו צחק וצחק
כי הקוקה־קולה נשפכה
רקצת מזה טפטף לו גם על הבגדים.

גל' 62 ; 1985